

JOULUMUISTO

Olin oppinut lukemaan ensimmäisen luokan syyslukukaudella. Joulun lähestyessä pääsimme aapisessa talvi- ja joulutarinoiden kohdalle. Eräänä päivänä Martta-opettaja sanoi, että joku ensimmäisen luokan oppilaista saisi lukea koulun kuusijuhlassa tarinan Joulupukin peninkulmasaappaista. Kertomuksen lukemista harjoiteltiin tunnilla ja kun luin sen sujuvasti, opettaja sanoi että minä saisin lukea sen juhlassa.

Joulujuhlailta Tillolan kansakoulussa koitti viimein. Äiti oli ommellut minulle punaruutuisen leningin, jonka alahelma oli pliseerattu. Punaiset sukkahousut olivat nilkoista inhottavasti makkaralla, elastaania ei oltu vielä keksitty, eivätkä vähän pieneksi jääneet juhkakengät yhtään vähentäneet makkaravaikutelmaa.

Vanhemmat istuivat jo pulpeteissa ja penkeillä yläkoulun puolella, kun me oppilaat marssimme luokittain omille penkeillemme. Ensin olisi alakoululaisten ohjelmat ja sitten yläkoululaisten. Minun tarinani oli alaluokkien viimeinen numero, juturi ennen yläluokkien tiernapoikia ja vaativampia tonttuleikkejä. Vaikka opettaja oli sanonut, että luin tarinan riittävän sujuvasti, olin jatkanut harjoittelua joka ilta kotona niin, että osasin sen jo miltei ulkoa. Minun tarvitsi vain vilkaista kunkin kappaleen ensimmäiset sanat, niin loppuosa kappaleesta muistui heti mieleen. Osasin sanat vaikka unissani, mikään ei voisi mennä pieleen.

Yläkoulun Tellervo-opettaja istuutui pianon ääreen ja sytytti kynttilät pidikkeisiin. Olin monta kertaa miettinyt, että sytytetäänköhän niitä koskaan, nyt ne sytytettiin - juhla saattoi alkaa. Alakoululaisten esittivät joulukuvaelman. Sitten seurasi tonttu- ja keijuleikit. Ohjelmat vain vilisivät silmissäni, oma vuoro lähestyi ja alkoi jännittää. Viimein Martta-opettaja kuulutti, että nyt kuulisimme tarinan Joulupukin peninkulmasaappaista Eevan lukemana. Astuin reippaasti korokkeelle sormi kirjan välissä oikeassa kohdassa ja niiasin kauniisti.

Aloin lukea. Olipa kerran... ja loppuosa kappaleesta muistui heti mieleeni. Muistin myös lausua sanat Joulupukki ja Korvatunturi painottaen ja ilmeikkäästi. Toinen kappale, vain vilkaisu ja heti sanat muistui mieleeni. Aloin katsella yleisöä, voi kuinka sitä oli paljon! Martta-opettaja myhäili tyytyväisenä etupenkissä. Kaikki kuuntelivat hiiren hiljaa. Kolmas kappale, hyvin menee. Sitten taas vilkaisu kirjaan ja tarina jatkuu. Ei, mutta tähänhän minä jo luin. No, jatkan seuraavasta kappaleesta. Minua jännitti, puna kohosi poskille. Taas sama kappale ja taas. Juutuun aina vaan kolmanteen kappaleeseen eivätkä silmät tavoittaneet millään seuraavan kappaleen alkua. Sen kun vain löytäisin, niin siitä se kyllä taas lähtisi. Opettaja alkoi hiljaa hivuttautua viereeni, tuttu sormi ilmestyi osoittamaan oikeaa kohtaa sivulla ja pääsin taas jatkamaan tarinaa. Lopun luin ihan oikeasti kohottamatta kertaakaan katsetta kirjasta.

Tämän pienen tarinan
myötä paluan toivottaa
Sinulle Oikein Mukavaa
Joulua! Eeva